

Landbruget og Industri og Haandværk ved Valutaens Stigning; men disse Ulemper er efter min Formening allerede opstaaet paa det Vejstykke, Kronen har passeret; og det mindre Stykke, den har tilbage, vil ikke skærpe Ulykkerne i nogen væsentlig Grad. Jeg forstaaer ikke, hvorledes man overhovedet kan tale om at gaa paa Akkord, naar man er solvent, og det er vi jo dog her.

Vi fra vor Side beklager, at der ikke sammen med dette Forslag er forelagt det, som vi mener er et nødvendigt Supplement til at afbøde Ulempene. Den højtærede Minister overvejer og forhandler med Industriudvalget; men det var jo dog snart paa Tide, at der blev sat noget i Værk til Beskyttelse af de Virksomheder, som ikke kan klare sig under de foreliggende Forhold, og det var ønskeligt, at dette skete, inden det er for sent, og inden der voldes for store økonomiske Tab, inden der sker for stor en Stigning i Arbejdsløsheden. Det er jo udtalt fra flere Sider, at nu var det rart at faa en Pause i Kronestigningen, nu skulde man lade den sidste Rest af Kronestigningen foregaa langsomt. Ja, det er jo alt sammen Ønsker, maaske meget berettigede Ønsker; men jeg tror, at det er Ønsker, som man ikke fra de ledendes Side er i Stand til at efterkomme. Det vilde sikkert ikke hjælpe det mindste, om man her i Loven havde sat forskellige Tidspunkter for Kronens yderligere Stigning; jeg tror ikke, naar det kommer til Stykket, at Kronen selv vilde respektere saadanne Bestemmelser.

Under de foreliggende Omstændigheder skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme. Lovforslaget er en Nødvendighed, et nødvendigt Supplement til de Lovbestemmelser, der, ganske vist uden vor Medvirken, blev vedtaget i Fjor; men nu har vi den Lov, og saa maa vi ogsaa sørge for, at den kan virke paa en saa heldig Maade som muligt.

Veistrup: Det Spørgsmaal, som vi i Dag behandler, Spørgsmaalet om Valutaen, er, synes jeg, et Spørgsmaal, som i Virkeligheden de senere Aar har været fuldkommen dominerende indenfor dansk Politik, ja, jeg kan vel tilføje, at det ikke alene er indenfor Politikernes Kred, det er Tilfældet; den offentlige Mening her i Landet og den enkelte Borger har i Virkeligheden beskæftiget sig med det Spørgsmaal i en Udstrækning som vel med intet andet Spørgsmaal. Det er ikke saa mærkværdigt, at det Spørgsmaal har lagt Beslag paa Interessen i saa stor Udstrækning; thi

Spørgsmaalet om Valutaen er ikke alene et Samfundsspørgsmaal i den Forstand, at det er et Spørgsmaal om Samfundsekonomi, men det er et Spørgsmaal, som i allerhøjeste Grad berører den enkelte Borger. Dette kan ske paa forskellig Maade, det kan ske derved, at man gennem Forandringer i Valutaen faar sin Formue forøget i stor Udstrækning, og det er jo meget behageligt, men der kan ogsaa — og det er i Virkeligheden det, der har fundet Sted i den senere Tid — foregaa dette, at en hel Mængde Mennesker faar at føle, at en Stigning er mindre behagelig. Den mindre behagelige Side kan først og fremmest fremkomme gennem Svingninger i Valutaen, der vanskeliggør alle Dispositioner, al Produktion og Omsætning, og som derfor nødvendigvis maa betyde en Risikopræmie af betydeligt Omfang for Forbrugerne her i Landet. En meget lav Valuta, der hurtigt bevæger sig opad, kan med Varelagre til den gamle Valutas Priser og med Arbejderløninger fastlagte et langt Stykke ud i Fremtiden samt med store valutasvage Lande i Nærheden virke fuldkomment lammende for den private Bedrift og for de enkelte Erhverv. Endelig kan der foregaa en Omflytning af Værdierne, som i visse Forhold kan virke fuldstændig ødelæggende for den enkelte Borger derigennem, at hans Formue mindskes i en ganske urimelig Udstrækning, hvorved hele det økonomiske Grundlag for hans Tilværelse i Virkeligheden røkkes. Kravet om Kronens Stabilitet har derfor vokset sig stærkt, og det er et Krav, som man gør vel i at tage under Overvejelse, naar man behandler Spørgsmaalet om vor Valuta.

Jeg lagde ogsaa Mærke til, at baade det ærede Medlem, der talte for Socialdemokratiet (Jensen [Aale]), og det ærede Medlem, der talte for de Konservative (Piper), sagde, at Fastlæggelsen er det afgørende. Men Forholdet er i Virkeligheden det, at det foreliggende Lovforslag ingenting fastlægger. Loven af 20. December i Fjor fastslog som Hovedbestemmelse en Bundkurs af omkring 70 Ø. i Forhold til Dollar, som jo er den Valutamajestæt, hvorefter alle vedkommende sig haver at rette. Det var altsaa Kravet til Nationalbanken, en Bundkurs af 70 Ø. indtil 1927 eller, som der stod i Lovforslaget, til Udgangen af December 1926. Overfor dette Krav til Nationalbanken maatte der gøres den visse Indrømmelser. For det første gik man til at forlænge Fritagelsen for Guldindløselighed i samme Tidsrum, som Loven gjaldt, altsaa til 1927, og dernæst gav man Banken